

Eğer işleri bitirebilirsem
gelecek cuma veya cumartesi
günü buradan hareket etmek
istiyorum. V. Ö.

İzmir, 7 Teşrîn-i sâni 1930

Canım sevgili babacığım,

Bugün sabahleyin uzun bir mektubunuz bana en derin sevinçler tanıttı. Çok teşekkürler. Mektup yolda biraz gecikmiş olmalı da. Tuhaftır ki gazeteleri bir gün içinde alıp okuduğumuz halde mektuplar daima birkaç günde geliyor. Dün çıkan akşam gazetesini bugün bizler burada okuyoruz. Mektup tevhürleri tevziattaki vakit gaib etmekten mütevellid olsa gerek. Yoksa mübarek İzmir, İstanbul gibi bir şey. İzmir'i şimdi görmelisiniz. Muazzam bir memleket.

Tasavvur edilemeyecek kadar da güzel. Yunanlılardan şehir zabt edilirken Kordon yanmış. Fakat hep yeni binalar yapılmış. Bundan başka, buhran-ı maliye rağmen İzmir halkı yine zengin. Öyle temiz bir halkı var ki!... Burada iki mükellef sinema da var. Müteaddit diğer sinemalardan başka. Diyebilirim ki bu iki sinema derecesinde mükellef binalara, İstanbul'da, hatta Avrupa'da dahi çok şehirde nadir tesadüf edilir.

Size birkaç İzmir gazetesi gönderiyorum. İzmir'e muvasalatımda gördüğümüz hüsn-i istikbali teyit eder. Gazetecilerin mütemadiyen ziyaretini kabul ediyorum. Bura gazeteleri, Avrupa matbuatını yakından takip ettikleri için İzmir'e gelmekliğime bir ehemmiyet-i mahsusa atfettiler. Vakıa tercüme-i hayatıma dair yazdıkları yazılarda bazı ufak tefek hatalar yapmışlar. Bu kadarı mazur görülür. Son seneler zarfında İzmir matbuatında, ecnebi matbuattan naklen birçok yazılar da yazılmış hakkımda.

İzmir'de daha beş altı gün kalınacağına nazaran ancak on gün zarfında İstanbul'da bulunabileceğim. Mektubu, tarafımdan bir haşiye ile şirkete gönderip kapağı İstanbul'a atacağım. Bilseniz nasıl seviniyorum. Tahassürleriniz bende o kadar şiddetli ki!... İstanbul'a gelip müşfik kollarınıza atılmak, benim için hayatta en büyük zevki teşkil edecektir. Artık kokoliklerle, babac efendi bir olursa, sevgili dede ile teyze hanımın elimizden çekeceği var. Mehmed oğlan da babası gibi ele avuca sığar şeylerden değil imiş. Demek Suzan'cığım, Matmazel Kati'den ders alıyor. Canım yavru. Ben geleyim, ona bizzat hocalık ederim. Onun tıpış tıpış ders okuyuşunu düşünüyor ve tahayyül ediyorum da canım yavrucuğum diye mini

minicik resmini okşuyorum. Resimleriniz bir lahza yanımdan ayrılmaz. Sizin küçüklük, kanepede üzerinde ayakta,

2. Sayfa

tıpış güzel dudaklar bükülmüş, küçüklük resminiz de muhakkak bu resimler arasındadır. Hangi yere gitsem otelde ilk işim, bu resimleri tabl dö nüvimin üzerine istif etmek olur. Hatta bu, birçok artistlerin nazar-ı dikkatini bile celb etmiştir. Bazıları sizin resminize [babam] deyince pek merakla seyretmişler ve inanmak istememişlerdir. Bu resimlere karşı beslediğim muhabbet, meslektaşlarım arasında pek meşhurdur. Hatta belki okumuşsunuzdur, geçenlerde İstanbul'da bir makale çıkmış. Bilmem hangi gazetenin muhabiri, bir Alman sinema yıldızıyla mülakat yapmış. Benim bahsim geçmiş. Bu miyanda benim de sinema sahasında nadir olarak görülen [karısını seven kocalardan] olduğumu bilmem ne münasebetle bu yıldız, muhabire söylemiş. Maalesef ben bu makaleyi okuyamadım. Herhalde Suriye'de iken falan çıkmış olacak. Zira Adana'ya geldiğimizden beri İstanbul matbuatını muntazaman takip ediyorum. Bu makaleden bana bura gazetecileri bahsettiler. Hatta tuhaf bir şey de oldu. [Halkın Sesi]'nin baş muharriri otele geldi, mülakat yaparken garip bir sual sordu. Lia de poti(?) ile evlendiğimi duymuşlar. Tuhafıma gitti. Ben de hemen Pamuk Hanım'ın resmini göstererek evli olduğumu söyledim. Pamuk, Suzan ile beraber bu resmimizi, gazetede neşretmek üzere istediye de vermedim. Sinema sanatkarı olunca işte böyle binbir acayip sualler de sorarlar. Şirketler, reklam olsun diye binbir türlü Publicité scandaleuse yapıyorlar.

İzmir'de İstanbullu meşhur film taciri "Habib"e rast geldim. Bu sene onda benim dört filmim varmış. Satın almış. Beni görür görmez hemen yakaladı, "- Aman filmlerin tercümesini bizzat senden isterim!.." diye başıma bir de angarya sardı. Yaptım. Kendisi tesadüfen burada. Yarın İstanbul'a hareket ediyor. Demek bizim filmlerden dördünü bu sene İstanbul'da göreceğiz. Hep bir arada seyrederiz.

Halamın selam yazmadığım için gücenmemesini rica ederim. Orada bulunduğunu bilmiyordum. Başı sağ olsun. Eniştemin vefat-ı müessifini de ancak Halep'te öğrendim. Hayat bu. Cenabıhak, geride kalanlara uzun hayatlar ve sabr-ı cemil ihsan buyursun âmin. Halamın hürmetle ellerinden öperim.

Nihad hakkında dün gazetelerden birisinde sitayişkâr bir telgraf gördüm. Şark vilayetlerinden birisinden muhabir yazıyor. Nihad'ın zindeliğinden, cesaretinden bahsediyor. Ben de bu cesaret

sözüne iştirak edeceğim. Ümit etmezdim doğrusu. Hayli yerler dolaşmış. Olur şey değil. Hakiki idmancılık. Çok yerde bilhassa böyle Almanyalı seyyahlara tesadüf ediliyor.

Teyze hanıma da hürmetler. Geldiğimde teyze hanımı, yirmi yaşındaki asri ve modaya riayetkâr kadınlar gibi görmeliyim. Şaka değil, Avrupa gördük. “Bizim oğlana bak, çalımından durulmuyor” der şimdi.

Kokoliklerle Pamuğa öpücükler. Sizin de hürmet ve tahassürlerle ellerinizden öperim canım hayatım sevgili babacığım.

Vedad Urfy

Hakkı Bey’e hürmetler.

Monşer orada

ise hakeza.

V.Ö.

